

изпроводи хъ; никой пъкъ и не знае, зашто е царятъ смутенъ и сърдитъ. Добръ!... (разхожда се мълчешкомъ) Не било трудно да се захващатъ такива работи... (мисли) И азъ ли сжмъ въ такава работа? Азъ ли?... (въздиша) Презрѣнъ и отхвърленъ! двойно презрѣнъ, двойно сниженъ!... На моитъ пламенни чувства отвѣштахъ съ смѣхъ и презрѣние, на моитъ праведни надѣжди — съ студено пренебрежение... Башта и дъщеря! Мария отхвърга моята пламенна любовъ, предпочита честолубивиятъ Иванка, и Асънъ презира Милка, не го награждава по достойнството, а неправедно въздига и приближава при себе-си Иванка... У мене ли нѣма сила въ всичко да се мърѣжъ съ Иванка? Азъ ли не сжмъ въ състояние да надмина Иванка? Но Милку отхвърленъ, Милку презрѣнъ и сниженъ! (злбно се усмива. Мълчи, а послѣ клати глава) Нѣка Иванку ви отврѣшта за благодарѣнията и любовта! нѣка той ви възблагодари!... (мисли) Каква силна любовъ гореше въ сърцето ми! Колко обичахъ азъ Асъня! колко бѣхъ предаденъ на него!... А сега? Гнѣвъ и злоба! връжда непримира... Азъ нѣма да се успокоѣжъ, дору Иванку не ви направи лошо да се разкайвате за Милковото отхвърлювание и снижавание. Азъ штѣхъ му помагамъ съ всичкитъ си сили! Нѣка той, вашъ любимецъ, вашъ милъ и драгъ, за когото вие не жалѣете ништо, — нѣка той ви нанесе убийственниятъ ударъ! Ударътъ отъ негова ржка, вѣрвамъ, ште ви заболѣ на сърцето... (мълчи. Силно въздиша). Марио! Марио! зашто ми отрови ти животътъ? (замислюва се).

ЕВЛЕНИЕ 6.

МИЛКУ И ИВАНКУ.

Иванку (влиза безпокоенъ и се огледва на страни).

Самъ ли си, Милко?

Милку (стрѣснѣто дига глава).

Самъ.

Иванку.

Ами другитъ?